

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 61.

Attende Møde.

Tredagen den 22de Februar.

(Fortf.)

Hoffmeyer (fortf.): Begynder man derimod med at simplificere Forretningsgangen, saa griber man Sagen rigtigt an, og jeg kan ikke tvivle om, at naar vi understøtte den hoitærede Finantsminister i de Bestræbelser, som han i denne Retning har lagt for Dagen i nærværende Lovudkast, saa vil det ikke vare længe førend han vil forelægge os et Budget, hvori en stor Deel af de Omkostninger, som nu opføres til Contoirhold, og en stor Deel af de Embeds-Gager, som derved ere opførte, ville være udstrøgne; jo hurtigere og kraftigere vi understøtte disse Bestræbelser hos Finantsministeren, desto snarere vil Besparelsen indtræde, og desto større vil den blive.

Nothe: Da jeg igaar tillod mig at udbede mig Ordet, var det blot for at tilsvie nogle Oplysninger med Hensyn til den Maade, hvorpaa det forekommer mig, at de Bemærkninger, som jeg fremsatte igaar ved det foreliggende Lovudkast, vare blevne opfattede her i Salen. Det forekommer mig saaledes, at der vare flere, som have antaget, at de Bemærkninger, jeg havde gjort med Hensyn til Forholdet mellem Befolkningen og Hartkornet, vare saaledes at forslaae, som om jeg antog, at Hartkornet ikke var en rigtig Maalestof for Eynen til at udrede Skat hos de forskjellige Districter, og som om det ikke var rigtigt at fordele Skattebeløbet derefter. Dersom denne Opfattelse har fundet Sted, saa maa jeg modsigte den, efterdi min Anskuelse netop var den, at Hartkornet var en rigtig Maalestof for Beskatningen, forsaavidt der var Tale om ældre Skatter, som i længere Tid have hvilet paa Jorden, og jeg sammenlignede derfor Folkemængden med denne Maalestof, for at vise Uoverensstemmelsen i denne Henseende,

og for at vise, at Folkemængden i og for sig ikke var nogen rigtig Maalestof. Bigtigere er det imidlertid for mig med Hensyn til den høitagtede Finantsministers Bemærkning at gjøre opmærksom paa, at det ikke forholder sig rigtigt, naar han sagde, at der ikke er her Tale om nogen ny Skat; her er nemlig netop Tale om en ny Skat, som ikke alene skal indbefatte den ældre Skat, men som ogsaa skal indbefatte en ny Skat, hvis Størrelse aldeles ikke er begrændset; thi det hedder nemlig i § 2, at der paa den i Lovudkastet omtalte Maade skal kunne paalægges nye Skatter, hvis Beløb skal kunne fastsættes ved de aarlige Finantslove. Det Udtryk „lignende“, som findes anført i § 2, maa absolut referere sig ikke alene til „Omkostningerne til den aarlige Rigsdag,“ men ogsaa til alle øvrige Udgifter, som ere omhandlede i Begyndelsen af Paragraphen eller i § 1 af Lovudkastet. Disse Udgifter ere, saaledes som jeg tillod mig at paavise forrige Gang, for en stor Deel af en saadan Natur, at de specielt vedkomme Landet eller Kjøbstaden alene; og, naar lignende Udgifter, som i samme Grad som disse vedkomme Kjøbstæderne eller Landet, skulle kunne paalignes paa denne Maade, saa vil ideelindste Lovforslaget, dersom det bliver antaget som endelig Lov, ikke sætte nogen Grændse for, hvilke Udgifter der overhovedet kunne revideres paa den her omtalte Maade, saameget mere som man strengt taget ikke kan sige, at nogen som helst Statsudgift vedkommer Kjøbstæderne alene eller Landet alene; thi jeg troer, at Kjøbstædernes og Landets Interesser er saa nøie sammensmeltet, at det er umuligt at afgjøre, om nogle Udgifter vedkomme det ene fremfor det andet. Derimod kan jeg ikke nægte, skjøndt dette er min Anskuelse med Hensyn til Forholdet mellem Kjøbstad og Land, kunde man vel tænke sig en Rigsdag, enten den nærværende eller en tilkommende, hvor Anskuelserne om denne